

Helsingissä 17/VI 96.

Kultani, Maijani !

Niinkö Sina odotit tuota kirjeettäni?

Olkhan mulla oikomus kirjoittaa jo per-
fantaaksi, vaan mikä ääni se sitten lie-
kekuiskannut, että päävät jättääsin. Seo-
han anteeksi! Nyt varmaan et vielä odota
tältä kirjeitä, kun se saapuu. Sillä riennän
nyt heti vastaamaan.

Kiitos hellin, armas, riceistäsi! Ne antavat oulle iloa ja elonvoimaa. On niin suloinut ajatella ettei mulla on ihmisen, joka tahtoo vastaanottaa harkien sen hyvin minkeen voivat antaa — ja rakastava nainen, jonka kautta voi itse saada enemmän hyviää, kun vain minni on varheavat. Kiitos, kulta!

Kuten tiedät, Maijaseni, mulla on nykyään tuo kirjoituskompani, ja jöyden ääressä istunkin kaiket päivät. Siiä on nyt agatustykyni kiinni. Mutta on kum kirjoittaisiin sinulle; onhan se koko Suomelle, mutta Suomi on Sina. Kunhan Sina mea ymmirät, kunhan sinusta opetuksen kantaa hedelmää... Ja sinne kohoon tuleekin lähi opetuksen. Kun sen käsikirjoitukseen saat lukea, niin taiton, ettei paljon sulle selviää.....

Oi kultani, sentähden herraon sulle nyt muuta asiaita.

Gerda Kirjessään vähän viittasi yhteen Oskariin suhteeseen. Se on aivan yksinkertaisesti se, että Oskar rukka on kovin rakastunut neiti Almon Virtaseen. Hän kirjoitti mulle hänenstä se alla laajimpinästi ja ihastuneestiksi. "Nyt taini on viimeinen rakkaudeni, sillä Almakin on mulle sanonut, ettei hän suuta hale kohaan rakastamaan kuin Oskuasta" !!!!

Oh! kum! Iha oikeuden, armo, armo! Ei vähellä aihia agatellaksem. Ettei ole luontevaa... Mutta onhan se heisti minä kireän kannan Clementeini, hän taantuu... Maija ja Pekka levosat olivat myös pukeutuneet. Tän

Sina hääsit, kuvike hämmästyiv. En tiedä,
mitse si tekiyt minun hyvin vinkutus-
ta, etta nähti W-kia jo oli noin puojo ~~pai-~~
~~punut!~~ Se on tytökkoulun lapeikänyt ja
16-vuotias... Ja sitten sehat ovat joka päi-
va yhdessä, orin ettei siksi esponneeraa-
vat ilsensä! ... No, minä olen tietysti
ensimmäinen tövistämäni onni, jos se to-
dellista on. Sen kipotinkin heti Osharille
ja tem halle hygymyksissä y. m., jotta voisi
tulka ilseaan, onko rakkautensa Tuorellis-
taa...
*)

Jamais kirjeessään Oshen omua karttaa ei
jyyksi tulemaan luoksesta, jotta myös sai:
sin nähdä hänern ulmaansa. Tunnustan,
että mieli tekee — Oshariin tekoon. Tahdon
sin nähdä, minkä vinkutusen hänellä kultaa
sa minun teki. Sella, vaikka Oshen on
hanesta hyvin väri punainen, olen tuas omi:
alle kurkut epä-edullisiaan. Vaan koskeen
eivä luottaa ennenkuin puhelissaan annenkein
etee san piattaa, mikä kummarsikin on
*) sen kattauksen tarkkuus on yksi hänern "rakkautensa"

Johannes Viertonen
Oshari
Tampere

Jotta kyllä herra Juhla, omist. suomalaisten
totta, aijon makhusta Osherin luo veljylä,
si paivää ensi tistainaamuna joudut kauroon.
Joudit nii. lähtee Kartanoon vähöksi, minkin
täällä ollessasi oli puhetta. .... Räsiätä,
hän mua? Enhan lähdet sinne neiti Petkka:
seura tai Hilda duerine — lähdet Osherin
ystävänä .... Olen omisten Kartanostäki
saanut kirklyn tulomaan. Mutta koska en
maalle lähtisi, jollei Oshen siellä olisi, niihin
taihan seutuaan mennä Osherin luo. (Helsingin
hätä vieti kirjeellä). — — — —

Kalle velki! Tässä, että hän pääsi paa-
kanee. (Oisko hän itse kirjatnuo sanat: hansi
ovat poheisia?) — — — —

Kuivaulainen tämä kirjeesi taitaa olla.
Mutta karitathän ...

Tuhannet terveiset Teille kaikille
meille kaikille!

Maisielle leimauant

Peppitorni.

Jos, kulta, mulla kirjoitat ennen tii-
taita, niin lähetät Helsingin — jos tistade-
ti, niin = Stikia, Parijas. Kirjoitathan ennen